



www.simonearts.nl
www.uitgeverijholland.nl





Tekeningen van Ingeborg Vriends van der Steijn

Uitgeverij Holland - Haarlem

*My mamma told me when I was young
We are all born superstars*
Lady Gaga – Born this way





Besluiteloos keek Sterre haar zolderkamer rond. Met een gloednieuwe verfkwast wreef ze over haar wang. De muren waren keurig wit en nog helemaal kaal. Alle scheurtjes en barstjes die in haar fantasie nu eens wolken, sterren of microfoons en dan weer muzieknoten waren geweest, waren verdwenen. Het nieuwe prikbord boven haar bureau was nog leeg. 'Ik wil een groene kamer,' had ze tegen haar moeder gezegd, 'helemaal groen met op één muur wit behang met groene sterren erop.'

Mam had bedenkelijk gekeken.

'Of een gele kamer. Of een paarse. Of nee: een gouden kamer!'

Maar moeder schudde haar hoofd. 'Dat ben je toch allemaal binnen de kortste keren weer zat, Ster. Nee hoor, we verven alles wit, het hele huis, dat is stijlvol en tijdloos. Ik weet zeker dat we daarna het idee hebben dat we in een splinternieuw huis wonen!'

Splinternieuw was het bepaald niet. Het kleine theater Tussen De Schuifdeuren was net zo oud als het marktplein met de waterpomp waar het aan lag. Sterre woonde er met haar vader en moeder al haar hele leven boven. En zoals haar moeder het

zei, zo gebeurde het. Ook dat was niet nieuw.

Er werd op de deur geklopt. Sterres vader kwam binnen met een keukentrap en een boormachine. 'Zal ik even je grote spiegel ophangen en de spotlights? Dan kun je weer lekker swingen en zingen,' zei hij.

Snel moffelde Sterre de kwast weg onder haar dekbed.

'Goed. Ik help je wel.'

Hoe eerder hij weer weg was, hoe eerder ze haar plan kon uitvoeren.

'Wanneer heb je de auditie voor de eindmusical ook alweer?' vroeg vader terwijl hij de spiegel ophing. 'Morgen?'

'Ja.'

'Hoe heet de musical?'

'Sing Sing Sing.'

'Leuk!'

'Mja.' Zo leuk vond Sterre het helemaal niet. Ze wilde het wel leuk vinden, maar dat lukte niet. Door de zenuwen. Ze had veel te veel last van zenuwen.

Moeder stak haar hoofd om de hoek van de deur. 'Ah, zijn jullie hier. Mooi, die spiegel daar! Zeg Ster, weet jij waar mijn rode lippenstift ligt? Ik kan hem nergens vinden.'

O jee, die zat nog in haar broekzak! Ze had hem gepakt om... nou ja, dat moest dan straks maar even.

'Hier.' Sterre gaf de lippenstift aan haar moeder alsof het de suikerpot was. Of de krant. Of iets anders gewoons, wat je zo eens aan je moeder geven kon als ze erom vroeg.

'Hoe kom jij daar nou aan?'

'Gewoon.' Ze zei het zo onverschillig mogelijk.

'Gewoon? Ster, deze lippenstift is hartstikke duur. En ik ben er erg aan gehecht. Als ik iets belangrijks te doen heb, wil ik hem op. Dus: afblijven voortaan. Begrepen?'

Sterre knikte. 'Wat heb je nu voor belangrijks te doen dan?'

Mam ging voor de grote spiegel staan en rommelde wat in haar haren. 'Ik heb vanmiddag een gesprek,' zei ze. Ze keek er heel geheimzinnig bij.

Sterre haalde haar schouders op. Nou en? Haar moeder had zowat dagelijks gesprekken. Met journalisten, met managers van artiesten, met artiesten zelf, met decorbouwers, met mensen van licht en geluid, met...

'Met Jade.'

'Jade?!' riep Sterre. 'Dat méén je niet!'

'Jawel,' zei mam. Ze zuchtte diep. 'Dat meen ik wel. En dat is niet niks. Dus moet ik mijn lippenstift.'

'Tsssss,' zei Sterre. 'Ja, dat snap ik. Het zou wel megasuperultrafantastisch zijn als ze hier komt optreden. Mag ik dan kijken? Please?'

Moeder maakte een afwerend gebaar met haar handen. 'Rustig aan, Ster. Ik moet haar er eerst nog van zien te overtuigen dat optreden op ons kleine podium net zo'n kick geeft als optreden in een stadion waarin duizenden mensen passen.'

'Makkie,' vond vader en hij somde op: 'Wij hebben een intieme ambiance, een uitstekende akoestiek, een groot bereik en dito klandizie, zeer goede connecties met alle dagbladrecensenten...'

'Jaja, dat weet ik ook allemaal wel. Hou jij je nou maar bezig met dat technische gekeutel, dan doe ik de zaken,' zei mam.

Vader grinnikte en gaf haar een zoen in haar nek. 'Ben je nerveus?'

'Helemaal niet!' Het klonk net iets te fel.

'Wist je al dat Sterretje morgen auditie gaat doen?' vroeg vader.

'Ja natuurlijk. Je krijgt vast de hoofdrol, Ster!'

'Die is er niet,' zei Sterre. 'Maar er zijn wel twee rollen met een zangsolo. Een voor een jongen, die speelt een zanger en een voor een meisje. Een zangeres.'

Moeder knikte. 'En die worden zeker verliefd op elkaar?'

‘Hoe weet je dat?’

‘Tja, zo gaat dat in musicals. Ik durf te wedden dat meester Marius jou de rol van zangeres geeft. Die audities heeft ’ie gewoon voor de vorm georganiseerd.’

Sterre zweeg. Ze wist wat haar moeder nu zou gaan zeggen.

‘Iedereen weet hoe goed je kunt zingen, lieve Ster. Je tweede naam is niet voor niets Julie!’

Dat dus. Moeder aaide over haar haren en gaf haar een knip-oog.

Sterre trok haar mond in een glimlach. Mam was dol op musicals en had Sterre vernoemd naar Julie Andrews, ‘de allerbeste musicalster aller tijden’, tenminste dat vond ze zelf. Nou ja. Sterre wist best dat ze goed kon zingen, maar de zenuwen waren altijd de baas. Bovendien zaten er wel meer meisjes in haar klas die zuiver zongen. Marit bijvoorbeeld en Doreen. Doreen was Sterres beste vriendin en kon waanzinnig goed zingen én toneelspelen. Van zenuwen had ze nog nooit gehoord.

Moeder stiftte haar lippen, rechte haar schouders en zei: ‘Zo. Nu ga ik eens kijken hoe we Jade het TDS binnen kunnen halen. Regelen jullie koffie en thee? Wish me luck!’

Vader klapte de keukentrap in en deed zijn gereedschap terug in de gereedschapskist. ‘Klaar!’

‘Dank je, pap. Ik vind het hartstikke mooi, die spotlight daar aan het plafond. En die spiegel hangt ook goed. Ik zet zo wel koffie en thee.’

‘Fijn. Bel me maar als het klaar is,’ zei vader.

‘Ik breng het wel,’ zei Sterre. Bij het idee alleen al kreeg ze de bibbers. Stel je voor dat ze knoeide! Of het hele dienblad liet vallen! In gedachten zag ze de koffie al over de vloer gutsen of nog erger: over de gave, stoere kleren van Jade.

Maar Jade in het echt zien, leek haar helemaal te gek. Ze was zo

benieuwd of haar ogen in het echt net zo fel groen waren als ze op tv, internet en in magazines altijd leken.

‘Dat lijkt me geen goed idee, Sterretje. Je weet hoe mam is.’ Sterre zuchtte. Moeders wil was wet. Overal en altijd, maar extra ultra dubbel in het theater. Dat Sterre daar af en toe rond-scharrelde vond ze prima, zo lang ze maar niet in de buurt kwam van het kantoor waar de zaken werden gedaan. ‘Oké dan,’ zei ze en deed de deur achter vader dicht.

Eindelijk was ze dan alleen in haar nieuwe kamer. Uit haar bureaula viste ze vijftien kaarten waarop *Praba* stond geschreven en een zakje punaises. Ze hing de kaarten op het prikbord. Ze dacht aan de audities van morgen en voelde een steek in haar buik. Doreen wilde dolgraag de rol met de zangsolo. Sterre snapte dat best. Het leek haar ook super om in je eentje op het podium te zingen en de ster van de avond te zijn. Waarom had zij nou toch altijd zo’n last van zenuwen? Gek werd ze ervan.

In de keuken, een verdieping lager, zette ze koffie en thee. Met vers geklopte melk, een koekje en een chocolaatje, witte suiker, rietsuiker én zoetjes. Het lepeltje rechts op het schoteltje. Terwijl ze wachtte tot de melk warm was, hoorde ze beneden de bel. Zou het Jade zijn? Zachtjes schoof ze het raam open en boog zich zover mogelijk voorover. Ja! Ze was het, samen met een man in pak. Dat was zeker haar manager. Hij betaalde de taxichauffeur. Vreemd, dacht Sterre, dat ze met z’n tweeën kwamen. De meeste artiesten stuurden alleen hun manager en kwamen zelf niet eens mee.

Sterre hoorde haar moeder de sloten van de dubbele theaterdeuren opendraaien. Ze boog zich nog iets verder naar voren en kon nog net zien hoe er handen werden geschud.

‘Welkom in theater ‘Tussen De Schuifdeuren,’ hoorde ze haar moeder zeggen. Daarna verdween het geluid naar binnen.

Sterre deed het raam weer dicht en dwong zichzelf om niet hard te gaan gillen. Ze had Jade in het echt gezien! Wow! Dit moest ze aan Doreen vertellen. In de vensterbank zocht ze naar de telefoon. Die lag verscholen tussen oude kranten en stapels post. Ze toetste een ‘2’ in. Dat was de mobiel van haar vader.

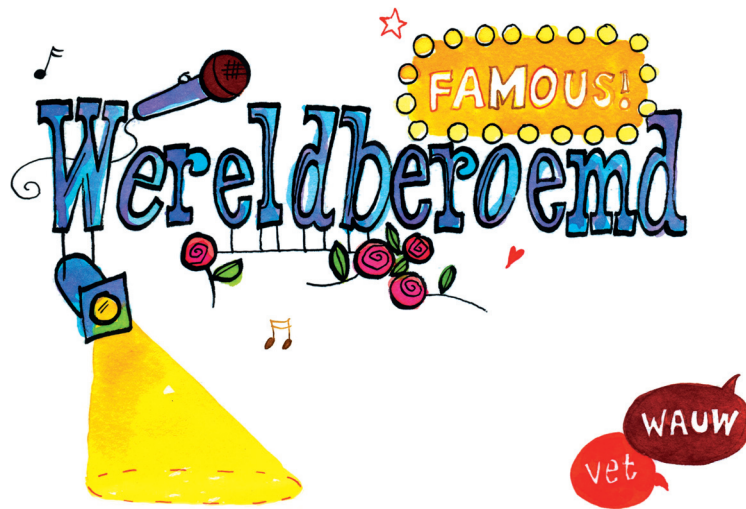
‘De koffie is klaar,’ zei ze toen hij opnam. ‘Ze zijn met z’n tweeën gekomen.’

Toen liep ze de trap weer op naar haar slaapkamer en bleef met de telefoon in haar handen lang voor de spiegel staan. Jade was mooi. In het echt nog mooier dan op posters en tv, vond ze. Ongeveer achtt triljoenvijfhonderdduizendnegenhonderdzevenenzeventig keer zo mooi als ze zelf was.

Ze rommelde aan haar paardenstaart. ‘Een bos verlepte worteltjes,’ mompelde ze. ‘Wie ’m wil, mag ’m hebben.’

Op school werd ze nogal eens uitgemaakt voor Pippi Langkous. Marit was daarmee begonnen toen ze in groep 3 zaten. Ze herinnerde nog die keer dat Marit haar plaagde. Samen met Doreen speelde ze op het schoolplein dat ze beroemde wereldsterren waren. Marit wilde ook graag met Doreen spelen en riep: ‘Sterre beroemd!? Pfff, net als Pippi Langkous zeker!’ Doreen had Marit giftig aangekeken en gezegd: ‘Toevallig is Pippi Langkous wereldberoemd! Trouwens, wees maar blij dat Sterre Pippi Langkous niet is. Anders had ze je vast aan je broekriem opgetild en over het hek van de school heen gesmeten!’

Snel toetste Sterre het nummer in van haar beste vriendin.



‘Met Doreen van Soest,’ klonk het mat.
Sterre fronste haar wenkbrauwen. Doreen kwetterde meestal vrolijker dan de vogels op een zonnige dag in de lente.
‘Met Ster. Wat is er?’
‘Eh... nou...’ Sterre hoorde Doreens vader iets zeggen op de achtergrond, maar ze kon het niet verstaan. Het klonk streng. Doreens vader was nooit streng.
‘Niks,’ zei Doreen zacht.
‘Weet je het zeker?’
Doreen beantwoordde de vraag niet. ‘Waarom bel je?’
‘Ik heb net Jade in het echt gezien en mijn nieuwe kamer is af!’
‘Gaaf, zeg.’
‘Wil je niet weten hoe ’ie eruit ziet?’
‘Ja. Ja, tuurlijk.’
‘Nou eh, m’n muren zijn dus nog helemaal wit, maar op het prikbord hangen al jouw kaarten. En op de grote spiegel ga ik...’
‘Klinkt goed. En Jade? Hoe zag zij eruit?’
‘Jade? Zoals altijd, gaaf natuurlijk. Stoer. Leren broek. Hoge hakken. Weet je, misschien komt ze hier wel optreden. Dan

krijg je een kaartje van me. Goed?’

‘Ja, goed.’

‘Kom je anders nu even langs? Dan kun je mijn kamer zien en Jade misschien ook wel. Ze is nog met m’n moeder aan het praten in haar kantoor.’

‘Ik kan nu niet weg. Mijn oma is op bezoek.’

‘Jammer.’ Sterre zuchtte.

‘Ja. Tot morgen.’

‘Oké dan. Haal je me op?’

‘Altijd, toch?’

‘Kom wat vroeger, dan laat ik je mijn kamer zien.’

‘Doe ik.’

‘De groeten aan je oma. Tot morgen.’ Een beetje teleurgesteld verbrak Sterre de verbinding.

Doreen deed anders dan anders. Het leek wel alsof Sterres nieuwe kamer en de audities haar niet zoveel konden schelen. Zelfs toen Sterre haar een kaartje voor Jade beloofde, reageerde ze niet erg enthousiast. Zou ze zich niet lekker voelen?

‘Ik word later wereldberoemd,’ fluisterde Doreen altijd in bed als ze bij elkaar logeerden. ‘Eerst ga ik rechten studeren, want dat willen mijn ouders graag en daarna word ik een wereldberoemde musicalster. En jij?’

Sterre negeerde dan altijd Doreens ogen. Tegen het donkere plafond antwoordde ze zachtjes: ‘Ik ook zoiets. Als ik goed genoeg ben, tenminste.’ Doreen was ervan overtuigd dat ze goed genoeg was. Die twijfelde nooit aan zichzelf en vond alles wat met het theater te maken had geweldig.

Sterre belde nog een keer.

‘Met Doreen van Soest.’

‘Ben je ziek?’

‘Nee... eh... ja. Ik ben niet zo lekker. Laat me maar even. Tot morgen.’

‘Dacht ik al. Sterkte Do! Tot morgen.’

Gerustgesteld gooide Sterre de telefoon op haar bed. Dat was het dus. Doreen zat niet lekker in haar vel vandaag. Sterre ging voor de spiegel staan.

‘Concentreer je nu op morgen,’ zei ze streng tegen zichzelf. ‘Sing sing sing!’

Stel je voor, dat ze de auditie perfect zou doen en dat ze de rol van de zangeres zou krijgen. Ze begon te neuriën en zette haar laptop aan. Ze zocht naar Jade op YouTube en bekeek een nummer van haar laatste liveoptreden zo vaak, totdat ze de tekst en de melodie helemaal uit haar hoofd kende. Toen ging ze weer voor de spiegel staan om het nog eens te zingen. Na drie regels stopte ze. Vreselijk! Dat kind met peenhaar en een stem als een valse rode kater was haar spiegelbeeld! Het was nog lang niet goed genoeg. Ze moest eerst nog wat inzingen. Weer ging de laptop aan en weer bekeek ze de video op YouTube een aantal keren. Toen oefende ze weer voor de spiegel. Daarna weer met YouTube. En daarna...

‘Sterretje!’

Sterre schrok zich rot.

‘We gaan eten. Zei ik al een keer of vier,’ zei vader. Hij stond in de deuropening van haar slaapkamer. ‘De volgende keer iets minder hard graag. Je was beneden in de coulissen nog te horen!’

Sterre sloeg haar hand voor haar mond. ‘Nee toch! Heeft Jade me gehoord?’

Vader haalde zijn schouders op. ‘Ze is net weg. Mam zit al aan tafel. Kom.’

In de keuken rook het naar pannenkoeken.

‘Lekker!’ zei Sterre.

‘Om het te vieren,’ zei moeder.
‘Je bedoelt... Komt ze hier optreden?’
Moeder knikte lachend. Sterre vloog haar om de hals.
‘Geweldig! Fantastisch! Perfect gewoon!’
‘Het viel niet mee hoor, om haar te overtuigen,’ zei moeder hoofdschuddend. ‘Ik moest praten als brugman. Daarna wilde ze iedere hoek van het theater bekijken. Ze doet altijd zo stoer, maar volgens mij is ze een behoorlijke controlefreak. In ieder geval is het gelukt en daarom eten we pannenkoeken.’
‘En omdat je kamer zo mooi is geworden,’ zei vader snel. ‘Dat willen we ook vieren. Krijg ik nu ook een knuffel?’
Gekke pap. Sterre gaf hem ook een zoen.
‘Wat zong je lekker, daarnet,’ zei haar moeder.
‘Sorry,’ zei Sterre met volle mond. ‘Heeft Jade het ook gehoord?’
‘Nee joh,’ zei mam verbaasd. ‘Dat kan toch helemaal niet?’
‘Pap zei dat in de coulissen...’
Vader trok een gezicht.
‘Pahap!’ Sterre wist niet of ze opgelucht moest zijn of teleurgesteld. Stel je voor dat Jade haar wel had horen zingen en dat ze het goed gevonden had. Ze zou misschien gevraagd hebben wie er boven toch zo mooi aan het zingen was. Haar moeder zou natuurlijk trots antwoorden: ‘Mijn fan-tas-tische dochter Sterre Julie.’ Dan zou Jade vragen of ze eens kennis met Sterre mocht maken. Ze zocht nog iemand met precies zo’n stem als Sterre om een duet mee te zingen in de stadsschouwburg van Amsterdam en dan...
Stel dat Jade haar had gehoord en dat ze het afschuwelijk had gevonden! ‘Wie is dat in hemelsnaam?’ zou ze tot mama’s grote schaamte hebben gevraagd, met haar handen tegen haar oren. Jade zou beleefd zijn opgestaan en voor het optreden in het TDS hebben gepast.

‘Het lied dat jij zong, is toch van Jade?’ vroeg mam.
Sterre knikte.
‘Ik ga het morgen zingen bij de audities voor de musical.’
‘Moet je zeker doen. Het klonk hartstikke goed,’ zei vader pla-
gerig. ‘In de coulissen in ieder geval wel.’

